

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 34. Rugp. (August) 18, 1923. Metai III

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:		Subscription Rates:	
Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

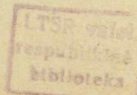
2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

I GERB. “LAIVO” SKAITYTOJUS.

Mes žinome, kad Jus gerai suprantate, kaip yra svarbu, kad kiekviena katalikų šeimyna ir kiekvienas katalikas skaitytų kokį nors katalikišką laikraštį. Todėl prašome Jus platinti “Laivą.”

Nuo šio laiko, kas tik prisiųs pilnas metines prenumeratas trijų naujų skaitytojų, prisiųsime dovanų “Kauno Albumą.”

KETURIOLIKTASIS SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Mišių Lekcija (Šv. Povilo Laiško Galatams 5).

Broliai: Sulig dvasios apsieikite ir nepildykite kuno geidulių. Nes kunas geidžia priešais dvasią, o dvasia priešais kuną: nes juodu vienas kitam priešingu yra, kad ne visa ko norite darytumėte. Jeigu dvasia jus ves nebusite po teise. Bet aiškūs yra kuno darbai, kurie yra paleistovybė, nešvarumas, begėdybė, ištvirkimas, tarnavimas stabams, nuodijimai, nesutikimai, ginčai, varžytinės, piktumas, peštynės, netaika, suskilimai, pavydai, žmogžudystės, girtybės, persivalgymai ir kiti toki: ką sakau jums kaip ir esu sąkęs: kad kurie taip daro, Dievo karalystės nepasieks. Gi dvasios vaisius yra: meilė, džiaugsmas, taika, kantrybė, maloningumas, gerumas, mokėjimas palaukti, ramumas, tikėjimas, kuklumas, susivaldymas, skaistybė. Priešais šituos nėra įstato. Bet kurie Kristaus yra, savo kuną su ydomis ir gašlumais yra prikale prie kryžiaus.

Mišių Evangelija (šv. Mateušo 6).

Anuo metu Jėzus tarė savo mokytiniams: Niekas negali tarnauti dviem ponam: nes arba vieną nekės ir kitą mylės, arba vieną palaikys ir kitą paniekins. Negalite tarnauti Dievui ir mamonai. Todėl sakau jums, nesirupinkite savo dušia ką valgysite, nei savo kunu ką vilkėsite. Argi ne brangesnė yra dušia už valgį ir kunas už rubą? Žiurėkite į dangaus paukščius, kad nesėja nei piauja, nei į kluonus nekrauna: o jus dangaus Tėvas maitina juos. Argi jūs nesate vertesni už juos? Kuris jūs galite bemaštydami pridėti vieną masą prie savo ugio? Ir apie rubus ką besirupinate? Žiurėkite į lauko lelijas, kaip auga: nedirba nei audžia. Bet sakau jums nei Saliamonas su visa savo garbe nebuvo taip apsidengęs kaip viena iš jų. Jeigu tat lauko šieną šiandien esanti ryto į ugnį metama Dievas taip parėdo: tai ar dar labiau jūs, mažatikiai? Tai-gi nesirupinkite, sakydami: ką valgysime, arba ką gersime, arba kuomū apsirengsime? Nes to viso stambeldžiai jieško. Nes jūsų Tėvas žino, kad to visa jums reikia. Tai-gi pirmiausiai jieškokite Dievo karalystės ir Jo teisybės: ir šita visa bus jums pridėta.

BRANGIESIEMS MUSŲ SKAITYTOJAMS.

Daug žmogus turi reikalų; kad bado nekęsti, kad sveikam buti žmogus ištisas dienas dirba sunkius darbus, duoną pelnydamas, aprėdą ir pastogę. Maisto, šilumos ir saugios vietos poilsiui reikalingas yra ir žmogus ir gyvulis. Kuno reikalai yra beabejo svarbūs, bet jeigu tik kuno reikalų teturėtumėm, niekuom nuo gyvulių nesiskirtumėm. Turime kitokių ir labai daug. Pirmasis reikalas, kuris žmogų nuo gyvulio skiria, tai žmonių draugija. Pats vienas sau žmogus neužtenka. Jieško jisai prietelių, draugų, jieško šeimynos. Ir kuomet juos randa, kuomet su žmonėmis gražiai sugyvena, kuomet jo šeimoje yra meilė ir ramybė, žmogus jaučiasi laimingas. Kuomet aplinkui mūsų artimieji verkia, skausmų kankinami, nelaimėse paskendę, mes irgi negalime būti laimingi. Žmonių draugija ir savytarpė meilė yra pirmasis reikalas, kuris mus nuo gyvulių skiria.

Su žmonėmis gyvendami, vieni kitiems prigelbėdami mes žengiamo gyvenimo keliu pirmyn ir jieškome vis didesnių gėrybių. Visokių gėrybių. Niekuomet jų mums negana. Norėtų žmogus iškilti sparnais į padangių augštybes ir visą pasaulį pamatyti, nori žinoti viską. Pažinęs visą žemę, siekia žvaigždžių. Ir tenai nori sužinoti, ar kas gyvena, ir kaip gyvena. Žinoti ir žinoti, — yra vienas didžiausių troškimų žmogaus širdyje. Iš to troškimo išaugo mokslas. Bet žmogaus jis nepasotina.

Stovint ant lygios žemės, aplinkui nedaug tematai. Palipęs ant kalno prieš akis turi didesnę ratą. Į augščiausią kalną įsilipęs prieš akis turėsi didžiausią ratą. Daug pamatysi. Bet da daugiau paliks nematoma. Augštyn kylant, daugiaus matant, supranti, kad nežinomų, nematomų

dalykų yra neapsokomos galybės. Taip pat ir moksle. Kuo daugiau išmokai, tuo aiškiau matai, kad paslapčių pasaulyje, kurių nežinai, yra begalybė. Ir žinoti žmogus nori begalybę visą.

Ar daug dirbsi, ar tingėsi; ar sveikas busi, ar ligonis; ar daug turtų surinksi, ar amžinu neturtėliu busi; ar meilėje ir sątaikoje gyvensi, ar neapykantoje; ar mokytas, mokytčiausias busi, ar nė rašyt-skaityt nemokas; — visvien sau galo nenori padaryti. Kiekvienas žmogus gyventi nori. Ir jei kartais ir padaro kas sau galą, tai nereiškia, kad jis gyvybės nebenori, tik reiškia, kad jam nepasisekė surasti gyvybės geros, pilnos.

Visi žmonių reikalai, norai, troškimai, vargai suseina į vieną reikalą. Tas reikalas yra: “Kad gyvybės turėtų, ir apščiau turėtų.”

Ar brangus skaitytojas su tuom sutinki?

Ne vienas pasakys: — “Ko čia nesutikti? Papraščiausias dalykas. Tik kam apie tą aiškų dalyką taip ilgai pasakojama?”

Jeigu dalyką visiems aiškus ir žinomas ir gal nuobodus, tai reiškia, kad ir priešų tam dalykui buti neturėtų. Visi turėtų pripažinti, kad žmogaus svarbiausias reikalas yra: — *gyvybės turėti*.

Tuotarpu priešų yra daug. Yra priešų ne pačiam sakymui, bet pačiam reikalui. Visi sutinka, kad žmogui gyvybės reikia. Bet daug yra tokių, kurie žmogaus gyvybę trumpina, siaurina, atima. Taip daro netik žmogžudžiai, taip daro visi žmonių skriaudėjai, vargintojai, išnaudotojai. Taip daro ir tie, kurių vardo jums tuotarpu nesakysiu.

O virš visų žmogaus gyvybės ardytojų, didžiausias, visus pasiekianti, neišvengiamas ir neapgalimas žmonių priešas, — yra mirtis. Mirtis žmonių yra didžiausioji žmonių nelaimė, nes ji atima didžiausią ir vienintelį turtą — gyvybę. Viską atiduotumi, jei man gyvybę tik paliktų. Viską atiduotumi, jei kas mirtį apgalėtų.

Brangūs Skaitytojai! Mes žinome, kaip mirtį apgalėti, kaip gyvybę apsaugoti, kaip gyvybės apščiau turėti, kaip jos įsigyti apščiau, kiek tik norima, ir laimingos ir begalinės! Mes žinome tikrų tikriausiai, kurie yra vaistai prieš mirtį! Mes norime jums, apie tai pasakyti ir visam pasauliui. Mes norime taip pasakyti jums ir visiems žmonėms, kad žmonės patys pamatytų, jog tikrai yra galima mirties išvengti ir gyvybės gauti begalinės. Be jūsų, pagelbos, Brangūs Skaitytojai, mes to negalime padaryti.

Jūsų, Broliai, daugelis jau žino, kaip mirties išvengti, kaip gyvybę amžiną įsigyti. Daugelis Jūsų jau žino, kaip žmonėms didžiausią nelaimę prašalinti, didžiausią Gerybę atnešti. Ta nelaimė prašalinama, Ta Gerybė duodama per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus tikėjimą! Jūs turite laimės būti Gyvybės Sunumis. Mes ir Jūsų Žinojimą ir Laimę giname ir dauginame. Mes ir kitus norime prie tos laimės ir gyvybės atvesti. Ar Jūs, Broliai Kristuje ir Amžinos Gyvybės Sunūs, nenorėtumėte mums padėti žmonių išganymo darbe.

Jeigu netuščias Jūsų žinojimas, jeigu tikrai Jūs esate Gyvybės Sunūs, tai Jūs privalote norėti, kad ir kiti būtų ne mirties auka, bet amžinos Gyvybės paveldėtojai. Jeigu Jūs tikrai Kristaus mokiniai esate, tai iš to jums pažįs, kad prie nelaimingųjų atšalėlių tikėjime jūs meilę turite. Taigi

musų darbuose, musų mokinime, musų noruose išgelbėti žmones iš mirties nasrų, Jūs privalote padėti, Jūs norite mums padėti.

Mes žinome, kad Jūs, Brangūs Skaitytojai, mums tikrai padėsite.

Užtikriname Jums, kad už pagelbą žmonių išganymo darbe, užmokesnį gausite didžiausį. Už dyką mes nenorime nieko. Tas Gailestingasis, kuris vaistus prieš mirtį mums paliko, tas prižadėjo atlyginti Jums už pagelbą žmonių išganymo darbe. Jis Turtingas, Jis Galingas, Jis Geras. Ar yra jusų kas, kurs netikėtų, jog musų Viešpats Jėzus, per savo mirtį mums gyvybę teikiantis ir per savo prisikėlimą musų mirtį apgalėjęs, neturėtų iš ko, arba nenorėtų atlyginti žmonėms meilę turintiems.

Vardan tos Jėzaus meilės ir gerybės, vardan baisaus pavojaus žmonių, einančių į amžiną mirtį, vardan jusų išganymo kviečiame jumis į pagelbą.

Musų darbe, musų skelbime, kur yra išgelbėjimas iš mirties, mums reikia kad mumis visi girdėtų. Jūs Brangūs Skaitytojai, galite tą reikalą atlikti. Mums reikia, kad musų raštą visi skaitytų.

Paskui mums reikia, kad mes aiškiau ir daugiau galėtumėme papasakoti apie Gyvybę ir Laimę. Reikia tą musų raštą padidinti, ir pajvairinti, pagražinti. Tam reikalui Jūs ir gi galite pagelbėti.

Kaip?

Jūs dabar neklauskite kaip. Tuotarpu žinokite, kad *lengvai*.

Tik pasakykite mums, ar sutinkate mums padėti?

Kas sutinka mums padėti, kad "L a i v a s" savo išga-

nymo darbe butų kuodaugiausia skaitomas, kad "Laivas" taptų didesnis ir gražesnis, parašykite mums laiškėlį.

Jeigu netingi, jeigu artimą ir Dievą myli, jeigu suprantanti amžinos gyvybės reikalą, tuojau sėsk ir parašyk mums tuos žodžius:

"Praneškite man, kaip aš galėčiau pagelbėti, kad "Laivas" galėtų kuodidžiausį skaičių ir kuogeriausiai vesti į Amžiną Gyvybę."

Pasirašyk, savo adresu padėk ir tuoj pasiųsk mums tokiu adresu:

"Laivas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois.
"L a i v o" leidėjai.

BUVUSIO PASTORIO IŠPAŽINIMAS.

Henrikas Wilberforce buvo Anglijoje vienu iš anglikonų protestantų pastorių. Jis buvo doras žmogus ir didis teisybės ieškotojas. Kaip pastorius jis turėjo didelę parapiją ir ėmė nemažą algą.

Betyrinėdamas įvairius tikėjimus jis įsitikino, jog katalikų tikėjimas tėra teisingas, o anglikonų tikėjimas, kurį jis taip uoliai skelbė savo parapijonams, yra klaidingas. Atradęs savo tikėjimo klaidingumą Henrikas Wilberforce atsidurė gan sunkiame padėjime. Ką dabar daryti, ar likti pastorium kaip ir buvus, ir toliaus skelbti žmonėms klaidingą anglikonų tikėjimą, ar atsisakius nuo pastorio vietos tapti kataliku. Bet juk tas tapimas kataliku dalykas labai sunkus. Juk tapus kataliku reikia nustoti vietos, nustoti geros algos ir su savo pačia ir vaikais įkristi į vargus ir skurdą.

Henrikas Wilberforce mylėjo tiesą labiau negu lengvą gyvenimą. Jokie vargai jo nuo teisybės suturėti neįstengė. Jis atsisakė nuo pelningos pastoriaus vietos ir tapo kataliku su savo žmona ir vaikais.

Atsisveikindamas su savo buvusiais parapijonais, jis parašė jiems įdomų išpažinimą, delko jis tapo kataliku. Čia privesiu bent pačią svarbiąją to rašto dalį. Sitai ką jis sakė buvusiems parapijonams:

Aš žinau daug prirodymų, jog katalikų tikėjimas yra teisingas. Neminėdamas kitų, aš privesiu bent šį vieną. Svetas (blogi žmonės) ir dabar neapkenčia katalikų Bažnyčios taip pat, kaip jos neapkentė visados. Jūs galite būti kuo jūs norite, ar anglikonais ar kitokiais protestantais, jūs galite sau naują tikėjimą sutverti, jei jums patinka, už tą jūsų nieks nepeiks ir neniekins. Bet jei jūs tapsite katalikais, svietas jūsų nebepakęs. Jūsų draugai ir jūsų giminės apleis jus ir šalinsis nuo jūsų. Blogi žmonės apkals jus ležuvais, apipils jus šmeižimais. Ne vien jūs patįs nuo jų kentėsite, bet ir jūsų moteris, jūsų seseris, motinos ir tt.

Kaip tik tas pats dedas ir su katalikų Bažnyčia. Jei katalikai daro kokius susirinkimus, tai lygu lyte lyja ant jų visokiais šmeižimais, įtarimais ir neapykanta. Ypač neapkenčiami ir šmeižiami yra katalikų kunigai. Į juos yra atkreipti patįs aštrieji priešų užsipuolimai.

Bet tame nieko naujo. Vos tik Kristus įstatė savo Bažnyčią, tuoj ant jos užpuolė stabmeldžiai, rupindamies, kad ją kaip nors panaikinti. Svetas neapkenčia Bažnyčios ir išmislija ant jos pačius baisiausius daiktus.

Juk katalikus ir dabar kaltinama, kad jie esą stabmeldžiai, kad jie tikį į visokius burtus ir tt. Bet visi tie ap-

kaltinimai yra neteisingi, taipat kaip neteisingi buvo stabmeldžių užpuolimai ant apaštalo ir pirmųjų krikščionių, buk šie gyvulius garbinantįs, vaikus savo piaunantįs ir juos valgantįs. Tiesa, tie, kurie tas neteisybes ant katalikų platiną, ne visi yra blogos valios žmonės. Besiklausydami visokių šmeižikų ir beskaitydami tikėjimo priešininkų raštus, jie liko suklaidinti ir tas klaidas lygu teisybę jie toliau platiną. Ir aš pats, sako toliau buvusysis pastorius, tikėjau į tuos katalikams daromuosius prikaišiojimus. Bet dabar, ačiu Dievui, pažinau ir ištyriau, jog vis tai neteisybė.

Išrodęs Henrikas Wilberforce, kaip neteisingai įvairūs netikėliai ir atskalunai šmeižia katalikų Bažnyčią, jis šaukia: “O senoji Bažnyčia, tu visados tebėsi ta pati, tu nekiek neatsimainiai. Delto ir dabar tavęs svietas neapkenčia taip pat, kaip neapkentė pirmuosiose amžiuose.

Į Taip pildosi Kristaus žodžiai, jog tarnas nėra didesnis už savo poną. Kad svietas Mane persekioja, persekios taip pat ir jus.”

Delto tie persekiojimai ir ta neapykanta, kuriuos nuolat kenčia katalikų Bažnyčią, yra geriausias ženklas, jog katalikų Bažnyčia yra Dievo įsteigta ir ji priguli Kristui nukryžiuotam. Buti geru ir kentėti apšmeižimus, gerai daryti ir pikta kentėti, tai tikriausi išrinktųjų ženklai. Juk kaip su katalikų Bažnyčia, lygiai taip pat buvo ir su jos Įsteigėju.

Pastorius Henrikas Wilberforce atradęs, kame teisybė, užsigeidė prie jos patraukti ir savo parapijonus. Delto jis kreipias į juos sakydamas: “Brangūs mano broliai, ar jūs norite kentėti su Kristum Jėzum? Jei norite, tai grįžkite prie teisingojo tikėjimo taip pat, kaip aš, tapkite katali-

kais. Tiesa, jūs gausite tada kentėti nuo katalikystės priešininkų didžius persekiojimus, didesnius negu manote. Bet jei jūs gyvensite, kaipo geri katalikai, jus mylės Dievas, ir jūs atrasite tokią laimę, kokios svietas duoti neįstengia.

MISIJONORIAUS PASAKOJIMAI.

K i n i j a . Kaip velnias neteko savo garbintojų.

Vieną kartą iškeliavau labai toli net į Jinių kalnus, kur turiu porą katalikų šeimynų. Išklausęs išpažinčių, nuėjau su šautuvu miškan, kad truputį pasivaikščioti. Beke-liaudamas mišku, užtikau gražią pagonų pagodą, (ty. maldnamį), pasislėpusią senų, šakotų medžių ukmėje. Įeinu vidun. Architektūros gražumas neapsakytas. Sėdausi ant kokio seno akmens, labai dailiai apdirbto ir stebėjau iš langų, durių, stogo ir kitų pagodos dalių darbo dailumo.

Prieš didelį varinį pagonų Lao—tien ye'a stabą buvo padėta popiero ir smilkalo. Neužilgo atėjo koksai senas žmogus su tarba ant pečių užkabinta, atsisėdo ant žemės prieš smilkimo altorių. Gilliai atsiduso, nukratė dulkes nuo apavų, trindamas vieną koją į antrą ir lengvai suduodamas į žemę. Išėmė iš tarbos smilkalo ir švento popiero gabalėlį, atsistojo ir nešdamas tuos daiktus, nuėjo prie altorėlio. Staiga — iš šoninių durių pasirodė bonza (pagonų kunigas,, atėmė dovanas, padėjo ant altoriaus ir uždegė. Tame laike tris kartus atsiliepė tam—tamas (bubnas) ir storu užkimusiu balsu apskelbė, kad jau prasidės šv. apeiga. Senis puolė ant žemės ir pradėjo daužyti galvą į žemę.

Priėjau prie jo ir sakau:

— Ką tu darai? Pažiūrėjo į mane nuostabiomis aki-

mis, atsikėlė ir pataisęs tarbą, norėjo išeiti.

— Bet dėl meilės prašau tavęs, pasilik čia, pasilsėk; aš doras žmogus, nieko tau blogo nepadarysiu.”

— Kas tu esi; —

— Esmi tokiu, kurs kiekvienam gelbstu.

— Pagelbėk ir man, nes esu nusiminęs.

— O kas tau yra? — Senis nuslinko žemyn ir sėdosi ant savo tarbos.

— Gerbiamas mokytojau, ar turi vaistų velnio išvarymui. Jau nuo dvidešimts dienų ateina velnias į mano namus ir vargina mano sunų sunkia liga.

Sušaukiau visus aplinkinius bonzus, bet nieko neatsimainė, neišėjo. Reikalauja tiek daiktų, kad norėdamas jį permaldauti, turėčiau viską parduoti.

— Kas gi tau tą pasakė? — užklausiau.

— Tai mano sunus sako, nes jį apsėdo ir negailestingai vargina.

— Ar toli iš čia prie tavęs?

— Nelabai, penkiasdešimts ly. Gyvenu netoli miesto į pietus, kaime Tu—tuen.

— Gerai, ateisiu ten už kokių dešimts dienų. Lauk tad manęs ir neklausyk daugiau velnio. Aš jį tenai greitai išvarysiu.

— Vai, koksai tu geras! Bet už dešimts dienų velnias užbaigs kankinti mano sunų.

— Eikš su manimi. Nuėjome į namus, kuriuose apsi gyvenau ant trumpo laiko, daviau jam truputį chininos ir pamokinau kaip duoti ligoniui.

Po dešimts dienų, pakelyje į Honanfu, išengiau į Tu—tuen ir radau senį su visiškai sveiku sunumi.

— Didis mokytojas — sušuko senis.— Išgydei mano sunų. Pasakyk, ko nori, o viską tau atiduosiu, — ir tą kalbėdamas, abudu su sunumi žemai iki kojų nusilenkė.

Apsistojau ant pusės dienos tuose namuose. Išmečiau iš jų visus dievaičius ir amulietus, daviau Švenč. Marijos paveikslą ir įrašiau visą šeimyną į katekumėnų skaitlių.

Tėvas E. Pelerzi.

KATALIKŲ BAŽNYČIOS AUGIMAS.

Visi Katalikų Bažnyčios priešai nuolat skelbia, kad ji greitu laiku išnyksianti, kad jau atgyvenusi savo laikus. (Tuotarpu Bažnyčios Istorija ką kitą rodo ir atsivertimų statistika liudija, kad kasmet apie pusantro milijono žmonių prisideda prie Katalikų Bažnyčios. Vieni priima Katalikų tikėjimą iš stabmeldžių, kiti grįžta iš įvairių protestonų sektų, kituomet atsiskyrusių nuo jos.

Štai Katalikų Misijų laikraštis No. 473 paduoda atsivertimų skaitlių: Anglija prieš šimtą metų turėjo katalikų tiktai 120 tukstančių, 6 vyskopus ir 200 kunigų. 1907 metais jau katalikų buvo 2 milijonų, 21 vyskupas ir 4,166 kunigai. Tarp 1899 ir 1907 metų Anglijoje priėmė katalikų tikėjimą 445 pastoriai, 417 augštųjų valdininkų, 205 karininkų (oficerų), 68 daktarai. Nuo 1910 iki 1920 metų kasmetai šioje šalyje po 10 tukstančių grįžta į Katalikų Bažnyčią.

Vokietijoje 1800 m. katalikų buvo 6 milijonai, o jau 1901 m. 20 milijonų.

Balkanų pusiausaly katalikų pasidaugino:

Rumunijoje 1800 m. katalikų buvo 16 tukst., o 1900 m. 150 tukstančių.

Bosnijoje 1800 m. katalikų buvo 23 tukst., — 1900 m. 389 tukstančiai.

Bulgarijoj 1800 m. kat. buvo 1,300; — 1900 metais 28 tukst.

Serbijoje 1800 m. kat. buvo 6 tukst., — 1900 m. 20 tuks.

Graikijoje 1800 m. kat. b. 15 tukst., — 1900 m. 44 tukst.

Ypatingai *Amerikoj Šv. Valstybių* katalikų skaičius auga. Prieš šimtą metų buvo apie 40 tukst. ir 50 kunigų. Dabar-gi apie 23 milijonus, 3 kard. 13 arkivyskupų ir 10 tukstančių kunigų.

....*Australijoje* prieš šimtą metų nebuvo visai katalikų. 1820 m. nevalia buvo tenai katalikų kunigui pasirodyti. Dabar-gi tenai katalikų pusantra milijono, 1 kard., 2 arkivysk., 14 vyskupų ir 1,600 kunigų.

Stabmeldžių šalyse lygiai katalikų skaitlius kasdien auga.

Afrikoje 1800 metais nedaug buvo katalikų, dabar-gi yra virš vieno milijono.

Azijoje katalikų skaitoma apit penkius milijonus. Činų respublikoje gyvena du milijonu. Per vienus 1919 metus chiniečių atsivertė 39,418.

Turkijoje taip pat katalikų skaitlius nuolat auga. Smirnoje mįeste iš 300 kat. pasidaugino į 16 tukstančių, Mezopotamijoje iš 10 tukst. užaugo iki 113 tukst., Palestinoje iš trijų tukst. iki 30 tukstančių.

Iš tos statistikos galima lengvai suprasti, jog katalikų skaitlius kasdieną auga ir dabar visame pasaulyje siekia iki 310 milijonų.

L A I S V Ė ir V E R G I J A .

Prieš kokį laiką Paryžiuje ministerių pirmininku liko išrinktas bedievių vadas ir garsus katalikų persekiotojas Komb (Combes). Šis visupirma pasirupino išleisti įstatymus išplėsti nuo katalikų vienuolynus, uždaryti jų bažnyčias, o pačius vienuolius (zokoninkus) išvaryti iš tėvynės.

Netoli nuo Grenoblio miesto atkalnėje stovėjo didelis kartuzų vienuolynas, kurs buvo tikra pavargėliams prieglauda. Gale balandžio 1903 metais pasklydo po apylinkę gandas, kad bedievių valdžia netrukus išplės tą vienuolyną.

Gandas pasirodė teisingas. Tikrai, bedievių ministerija įsakė tą vienuolyną išplėsti. Tą plėšimo darbą pavedė vienam dragunų eskadronui ir buriui pėstininkų kareivių.

Tų dragunų pulkininkas de Kuberten (Coubertin) kitados garbingai gynė savo tėvynę nuo priešų baisioje kovoje prie Meco murų. Gavęs tokį nežmonišką įsakymą, jis atsisakė nuo vietos. Neduok Dieve, pasakė papulkininkas, kad aš dabar turėčiau užpulti beginklius vienuolius, kurie pavargėliams tiek gero daro! Su tuo kardu kovojau už tėvynę. Tegu dabar tas kardas pražuna, negu tarnautų tokiems sumanymams. Tai ištaręs, pulkininkas paėmė savo kardą — ir jį perlaužė pusiau.

Jam atsisakius išplėsti bažnyčią ir vienuoliją, atsirado kiti, kurie išpildė tą bedievių įsakymą. Bedievių vedamieji kareiviai nutarė užpulti vienuolyną naktį, kada visi tebe miega. Pačioje pusanaktyje dragunai išėjo iš Senloreno miesto, o trečioje valandoje į 29 balandžio išauštant jie buvo prie vienuolyno murų.

Atjoję dragunai tokioje valandoje manė nieko čia nesu-

tiksią, bet apsiriko. Čia buvo susirinkusi minia pavargėlių, kurie mėgino ginti vienuolyną ir bažnyčią nuo "pirmievių" užpuolimo. Nieko netrukus jie liko kareivių atstumti ir išblaškyti.

Pasigrudę prie murų, kareiviai ėmė laužtis į vienuolyną. Išsvėrę su geležinėmis štangomis duris, kareiviai ir policistai puolė jieškoti vienuolių. Juos atrado besimeldančius koplyčioje. Ten susirinkę vienuoliai karštai meldėsi paskutinį kartą prie to altoriaus, prie kurio klupodomi jų pranokėjai garbino Dievą per tiek amžių.

Policistai pareikalavo, kad vienuoliai tuoj eitų iš bažnyčios laukan. Vienuoliai neklausė to jų įsakymo. Tuomet policistai išvedė varu vienuolius iš bažnyčios ir išvarė juos iš jų gimtojo krašto.

Vargšai, atsisveikindami su savo globėjais, verkė ir siuntė prakeikimą taip vadinamiems "pirmieviams" bedieviams už jų tokius nežmoniškus darbus.

Bedievių laikraštis "Matin" atsiuntė savo bendradarbį Muthon, kad jis aprašytų, kaip pavyks kareiviams paimti vienuolyną. Tas pamatęs varomus iš bažnyčios vienuolius, ėmė skaudžiai iš jų tyčiotis. Susirinkusioji minia to paniekinimo nebeišturėjo ir puolė sudraskyti to besarmačio.

Šis tik su kareivių pagelba vos beišspruko iš minios rankų ir, sugrobęs vežimą, galvatrukčiais išlėkė iš tos pavojingos vietos.

Tokie darbeliai "pirmieviams" bedieviams nebenaujieja. Dažnai jie likę šalies valdytojais, įgiję pilną sau laisvę, tuoj kitiems, ypač katalikams rengia vergiją.

Tos aprašytosios katalikų nelaimės rodo žmonėms, kur jų priešai, kur prieteliai.

Ž I N I O S iš M I S I J Ų.

Kongo, prancužų kolonija Afrikoje.

Jau nuo kaikurio laiko Šv. Dvasios Kongregacijos tėvai pastebėjo, kad jų šalyje misijoje Ubanghi kokuu tai slaptingu budu naktimis žuna gana daug vyrų, moterų ir vaikų.

Tos šalies gyventojai savaip tą aiškina, sakydami, kad buk tai žvėrys juos sudrasko. Prancužų valdžia, tam netikėdama, pradėjo tyrinėti. Ir štai pasirodė, kad gyvuoja slapta organizacija, taip vadinamą "puod-dirbių," kurie prie įvairių iškilmių, pavyzdžiui priimant naujus narius, turi nekaltų žmonių krauju užgesinti troškulį savo dievaičio Mageno, puodo. Tos tai slaptos organizacijos nariai nakčia užpuola sau patinkamą triobą, sugautą žmogų riša ir velka prie savo vyresniojo. Šis perpjauna gerklę, ir paskui su peiliu rankoje pradeda giesmę: "Džiaugkimės, nes jau atradome maistą." Paskui visi vienu balsu, baisiai rėkdamį kartoja tuos žodžius. Geresnes kuno dalis tuojaus verda ir tarp savęs dalinasi, o kitas kapoja į smulkius kąsnelius ir išbarsto.

Taip iki šių laikų dar Afrikoje tarp juodukų gyvuoja kanibalizmas, ty. žmogienos vartojimas maistui.

Dar daug laiko praeis iki misijonoriai iš tų žvėrių perdirbs į žmones ir brolius. (Poc. Ann. Apost. des Pires du S. Esprit 1921, 50 nn.).